

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **UNIBON - spořitelní a úvěrní družstvo**, se sídlem Ostrava, Velká 2984/23, IČ 25053892, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 28, o žalobě proti rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 1.3.2012, č.j. 2012/674/110,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, Bankovní rady České národní banky (dále jen „Bankovní rada ČNB“ nebo „žalovaná“), jímž byl podle § 90 odst. 5 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a s § 28 odst. 7 zákona č. 87/1995 Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících (dále jen „ZSÚD“) zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí České národní banky (dále jen „ČNB“) ze dne 23.11.2011, č.j. 2011/13455/570, sp.zn. Sp/2011/282/573, kterým bylo podle § 28 odst. 1 písm. f) ZSÚD ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí odňato žalobci povolení působit jako družstevní záložna, udělené rozhodnutím Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami ze dne 31.5.2004, č.j. 1425/2004 a ze dne 27.3.2006, č.j. 652/2006/I, neboť podnikání žalobce vykazovalo nedostatky v podnikání podle § 28 odst. 3 písm. b) a h) ZSÚD.

Žalobce v podané žalobě nejprve shrnul jednotlivé žalobní body a uvedl, že rozhodnutí

správního orgánu i rozhodnutí orgánu prvního stupně, které mu předcházelo, je nesprávné, nepřezkoumatelné a bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy neboť:

- formuluje skutek v těsné návaznosti na předchozí správní rozhodnutí, které však je pro faktickou nesplnitelnost a uložení povinnosti nad rámec zákona nicotné;
- z napadeného rozhodnutí, jímž správní orgán současně zahájil řízení, není zjevné, pro jaké skutky je řízení vedeno;
- rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je nedostatečně odůvodněn, jak vlastní procesní postup správního orgánu, tak jeho skutkové závěry;
- rozhodnutí je s ohledem na průběh paralelních řízení a postup správního orgánu v těchto paralelních řízeních zcela nepřiměřené a nedůvodné;
- postupem orgánu prvního stupně i odvolacího orgánu žalované byl žalobce zkrácen na svých právech být v řízení slyšen a byla mu odňata jedna instance řízení;
- odvolací orgán zásadním způsobem porušil procesní pravidla, když vyšel z doporučení rozkladové komise, které bylo učiněno v době, kdy nebylo skončeno dokazování a rozkladová komise tedy nemohla posoudit věc v plném rozsahu;
- žalovaná nesprávně zjistila skutkový stav věci, neboť neprovedla navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností a vyšla pouze z důkazů provedených v neprospěch žalobce.

Žalobce konstatoval, že uplatnil v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí řadu zcela zásadních námitek, které se týkaly vad rozhodnutí i procesního postupu správního orgánu, ale žalovaná se s těmito námitkami nevypořádala a naopak svým postupem v odvolacím řízení potvrdila a prohloubila tyto zásadní procesní vady. Podle žalobce prvostupňové rozhodnutí trpí zásadními vadami, a to zejména z níže uvedených důvodů.

Žalobce měl za to, že je dána nicotnost rozhodnutí pro nedostatek právního podkladu. Podle něj správní rozhodnutí, kterým správní orgán rozhodl o odnětí povolení k činnosti, je po stránce procesní zdůvodněno odkazem na ustanovení § 28 odst. 2 ZSÚD s tím, že dříve podle § 28 odst. 1 písm. a) ZSÚD uložené opatření ze dne 17.5.2011, č. j. 2011/5277/570 snížit angažovanost investičního portfolia vůči všem osobám a ekonomicky spjatým skupinám osob u nichž bude zjištěno překročení limitů angažovanosti investičního portfolia (dále též „opatření“), nebylo splněno v předepsané lhůtě 60 pracovních dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tj. do 30. 8. 2011. Žalobce v této souvislosti namítal, že takto uložená povinnost byla správním orgánem uložena v rozporu se zákonem, neboť jde o opatření, které není uvedeno v § 28 odst. 1 písm. a) ZSÚD mezi opatřeními, jež je správní orgán oprávněn udělit. Tento zákonný výčet je přitom taxativní a nelze jej rozšiřovat na základě uvážení správního orgánu. Dále uvedl, že podle základního ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. K dosažení snížení angažovanosti by přitom mohlo vést například uložení opatření vytvořit opravné položky či opatření v oblasti kapitálu, avšak takové opatření správním orgánem uloženo nebylo a správní orgán tedy této zákonné možnosti nevyužil. Žalobce konstatoval, že pokud tedy správní orgán v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 uložil žalobci povinnost zcela mimo rámec zákona, je takové rozhodnutí v rozsahu tohoto výroku pro nedostatek právního podkladu nicotné.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že opatření podle § 28 odst. 1 ZSÚD jsou formulována obecně, a že v jejich rámci může formulovat v konkrétním případě zadávané opatření dle vlastního uvážení, kdy přitom žalovaný poukazoval na to, že není povinen tolerovat nedostatky, jejichž nápravu není možno bez součinnosti třetích osob zajistit. Dále se žalobce neztotožnil ani s názorem žalované, že k dosažení snížení angažovanosti nevede pouze opatření namítané žalobcem, resp. že by tento výklad zužoval možnosti ČNB ukládat

nápravná opatření. Podle žalobce žalovaná není oprávněna dotvářet podle svého uvážení právní předpis, neboť vzhledem ke znění zákona, který na jasná opatření tohoto druhu, jež vedou ke snížení limitu angažovanosti, výslovně pamatuje a naopak výše uloženou povinnost „snížit angažovanost“ nezná, pak rozhodně nelze uložené opatření vykládat tak, že by v něm byla povinnost provést opatření v oblasti opravných položek či kapitálu implicitně obsažena.

Žalobce byl současně přesvědčen, že není možné, aby povinnost uložená správním orgánem byla vykládána v bezbřehém rozsahu tak, že by si měl účastník řízení sám zvolit způsoby naplnění takto „široce a neurčitě“ uložené povinnosti, neboť tyto mají být zcela jednoznačné, určité a musí navazovat na příslušné ustanovení zákona. Žalobce dále uvedl, že za situace, kdy mu nebyla uložena povinnost vytvořit opravné položky či zvýšit kapitál, nemohl s ohledem na znění daného rozhodnutí z 17.5.2011 sám dovozovat jakýkoli „skrytý“ obsah uložené povinnosti. Rozhodnutí správních orgánů a jejich pravomoci se vykládají striktně. Jejich obsah tedy nelze určovat a rozšiřovat dalším výkladem. Pokud tedy zákon obsahuje konkrétní opatření, které je možno uložit, pak toto opatření nelze uložit v jiné podobě, než v jaké je zákon upravuje.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí, i rozhodnutí jemu předcházející, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť přímo navazuje na rozhodnutí nicotné, a skutek, pro který je povolení k činnosti odnímáno, je tak formulován jako nedodržení nicotného, a tedy neexistujícího opatření. Podle žalobce napadené rozhodnutí trpí zcela zásadní a neodstranitelnou vadou a představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že uložená povinnost snížit angažovanost investičního portfolia je s ohledem na existenci jiných práv a povinností ze smluv a ingerenci třetích osob, jejichž jednání nemůže žalobce efektivně ovlivnit, sama o sobě ve větší části fakticky nesplnitelná a namítal nicotnost rozhodnutí pro jeho faktickou nesplnitelnost. Konstatoval, že ve snaze splnit požadavek správního orgánu učinil příslušné kroky tam, kde měl možnost svým jednáním uvedené vztahy a vazby ovlivnit. Nicméně celá řada případů mu takovou možnost neskýtá a zejména tam, kde jsou jednotlivé skupiny ESSO (ekonomicky spjatá skupina) propojeny personálně, majetkově či obchodními vazbami, ČNB svým rozhodnutím požaduje, aby žalobce zajistil, aby se tyto vazby rozpojily. Toho by však v některých případech šlo dosáhnout pouze za cenu provedení zcela formálních kroků (např. změn ve složení orgánů). Žalobce však fakticky nemohl třetí osoby donutit například k převodu majetkových účastí, ukončení smluvních vztahů nebo provádění personálních změn apod. S ohledem na velmi vágní vymezení pojmu ekonomicky spjatá skupina je pak otázkou také míra a váha určitého propojení či vazby, která může být v konkrétních případech sporná. Žalobce uvedl, že na nesplnitelnost požadavku správního orgánu přitom poukázal již ve své žádosti o prodloužení lhůty ke splnění uložené povinnosti ze dne 30.8.2011, kterou se však správní orgán nezabýval. V rozkladu žalobce namítal faktickou nesplnitelnost uloženého opatření, jež je ovšem rovněž podle § 77 odst. 2 správního řádu důvodem nicotnosti takového rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalované, že rozhodnutí ze dne 17.5.2011, jehož nesplnění je základem pro odnětí licence, nemůže být posouzeno jako nicotné, neboť žalobce se proti němu neodvolal a nepodal správní žalobu. Podle žalobce je nicotnost rozhodnutí, jež je podkladem rozhodnutí napadeného touto správní žalobou, povinen správní soud posuzovat jako předběžnou otázku bez ohledu na to, zda se v minulosti žalobce proti takovému rozhodnutí bránil.

Dále se žalobce neztotožnil s tvrzením žalované, že i v případě, že i kdyby rozhodnutí

ze dne 17.5.2011 bylo nicotné, je napadené rozhodnutí stále důvodné, neboť odnětí licence je důsledkem dlouhodobého porušování povinností v oblasti angažovanosti bez ohledu na rozhodnutí ze dne 17.5.2011. Výrok rozhodnutí ze dne 23.11.2011, jež je napadeným rozhodnutím žalované potvrzen, přímo odkazuje na porušení povinností z rozhodnutí ze dne 17.5.2011. Pokud tedy rozhodnutí, jímž je uložena povinnost, neexistuje, nemůže být odůvodněné ani rozhodnutí, které nedodržení takto uložené povinnosti trestá. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí, i rozhodnutí ze dne 23.11.2011 jemu předcházející, bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť přímo navazuje na rozhodnutí nicotné, a skutek, pro který je povolení k činnosti odnímáno, je tak formulován jako nedodržení nicotného a tedy neexistujícího opatření, a byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí trpí zcela zásadní a neodstranitelnou vadou a představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního.

Žalobce dále namítal, že žalovaná nevyčerpala předmět řízení, neboť z napadeného rozhodnutí jednoznačně nevyplývá, pro které konkrétní skutky bylo řízení proti žalobci zahájováno. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán fakticky vymezil dva odlišné skutky, a to za prvé přetrvávající překročení limitů angažovanosti investičního portfolia při současném nesplnění povinnosti uložené na základě rozhodnutí ze dne 17.5.2011, a za druhé údajné porušení povinnosti dle § 1 odst. 5 písm. c) ZSÚD postupem účastníka řízení při nákupu nemovitosti od společnosti CARNEOLA s.r.o., nicméně podle výroku rozhodnutí správní orgán rozhodl pouze o jednom z takto vymezených skutků. K jednání spočívajícímu v údajném porušení povinností při nákupu nemovitosti správní orgán pouze v rámci odůvodnění uvedl, že od uložení sankce za tento skutek upouští. Avšak to je zcela nedostačující, jelikož, je-li projednáván určitý skutek, pak konstatování viny účastníka řízení i uložení, resp. upuštění, od sankce musí být součástí výroku rozhodnutí, nikoli pouze odůvodnění.

Podle žalobce tak správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí definoval další skutek, k němuž přihlížel při stanovení sankce, aniž by o tomto skutku řádně rozhodl a vzhledem k tomu, že právě souběhem těchto skutků odůvodnil správní orgán své rozhodnutí, není tento skutek zjevně oddělitelný. Žalobce namítal, že rozhodnutí, které postrádá náležitosti rozhodnutí, je pak vždy rozhodnutím nepřezkoumatelným. K tomu poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 A 168/95 a Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 16 Ca 70/95.

Dále považoval za účelové a hrubě zkreslující tvrzení žalované, že případ nákupu nemovitosti nebyl předmětem řízení, a že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze vysvětlení, proč není řízení vedeno i pro tento nedostatek na str. 12 napadeného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí, neboť zde žalovaný činí v této věci závěry a bere je jako důvod vydání rozhodnutí a na str. 7 napadeného rozhodnutí pak tvrdí, že pojal „důvodné podezření“, že podnikání žalobce trpí zásadním nedostatkem a že došlo k porušení § 1 odst. 5 písm. b) a c) ZSÚD.

Žalobce dále uvedl, že i s ohledem na průběh řízení, kdy žalovaný necítil naléhavou potřebu poměry účastníka řízení řešit v již zahájených řízeních, byl právě případ nákupu nemovitosti rozhodujícím činitelem. Namítal, že došlo k porušení jeho procesních práv, pokud jej pak správní orgán neučinil vědomě předmětem správního řízení a pouze si jej vyhodnotil jako správní delikt, neboť tento postup byl poté v hrubém rozporu se zásadami správního řízení.

Navíc žalovaná při posuzování tohoto jednání zřejmě prováděla dokazování mimo správní řízení, bez účasti žalobce. V jeho rámci si dokonce bez jakéhokoli zdůvodnění sama vyhodnotila cenu nemovitosti dle vlastní úvahy, a to v přímém rozporu s posudkem

nezávislého znalce. Podle žalobce žalovaná přitom nebyla oprávněna posuzovat otázku, k jejímuž posouzení je třeba odborných znalostí v souladu § 56 správního řádu, které si správní orgán nemůže opatřit zvláštní činnosti ani od jiného správního orgánu, i v tomto ohledu byl tedy postup a závěry žalované v rozporu s právními předpisy o správním řízení.

Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán se s touto námitkou žalobce nevypořádal a nepostupoval v souladu s právními předpisy, když z napadeného rozhodnutí, jímž se též zahajuje správní řízení, není patrné, pro které skutky bylo řízení zahájeno, a též v rozhodnutí samém správní orgán zjevně nevyčerpal celý předmět řízení. Správní rozhodnutí tak podle něj trpí vadou, neboť v něm absentuje část výroku, jež je dle § 68 správního řádu nepominutelnou náležitostí správního rozhodnutí a měl za to, že napadené rozhodnutí představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí a zejména procesní postup nebyl žalovanou řádně odůvodněn. Uvedl, že postup, kdy správní orgán zahajuje řízení doručením rozhodnutí, je dle zákona možný, avšak jde o opatření, které může být použito pouze v ojedinělých a zvláště odůvodněných případech, zejména z toho důvodu, že žalobce byl tímto postupem prakticky zbaven jedné instance v řízení. V odůvodnění rozhodnutí však správní orgán, kromě odkazu na neplnění povinnosti dané rozhodnutím ze dne 17.5.2011, své rozhodnutí o odebrání povolení k činnosti a svůj procesní postup odůvodňuje tím, že dle jeho poznatků žalobce provedl obchod za nápadně nevýhodných podmínek, když přistoupil k nákupu nemovitosti od společnosti CARNEOLA s.r.o., ale okolnosti nákupu nemovitosti od společnosti CARNEOLA s.r.o. nebyly nikdy předmětem žádného z vedených správních řízení, ani pravomocného rozhodnutí ze strany správního orgánu, čímž bylo porušeno základní právo žalobce vyjádřit se k věci. Poskytnutí vyjádření k výzvě mimo správní řízení v tomto případě rozhodně není dostačující. Žalobce konstatoval, že pakliže správní orgán odůvodňuje odnětí licence přetrvávajícími problémy za současného nesplnění požadavku podle § 28 odst. 1 písm. a) ZSÚD, nelze v této věci argumentovat možným porušením právního předpisu, které dosud nebylo správním orgánem řádně projednáno. Pro tento skutek je možno pouze zahájit řízení, avšak správní orgán při tomto úkonu zcela pomíjí náležitosti úkonu, jakým je zahájení řízení, ve vztahu k tomuto skutku. Žalobce považoval ze nedostatečné a zmatečné odůvodnění rozhodnutí odkazem na okolnosti jiného dosud neřešeného skutku, které nemají jakoukoli zjevnou návaznost na výrok rozhodnutí.

Uvedl, že v návaznosti na tento nedostatek ve svém rozkladu namítl, že správní orgán zcela rezignoval na jakékoli procesní odůvodnění svého postupu dle § 28 odst. 6 ZSÚD. Žalobce v rozkladu též namítal, že pro procesní postup dle § 28 odst. 6 ZSÚD nebylo důvodu a správní orgán rovněž neuvedl, proč k tomuto kroku přikročil právě nyní, proč nevyužil postupu podle § 28 odst. 10 ZSÚD, případně nepřikročil k vydání předběžného opatření, jímž by zakázal pokračovat v plnění smlouvy se společností CARNEOLA, dokud nebude prověřeno, zda postup v tomto případě představuje skutečně porušení povinností záložny podle § 1 odst. 5 písm. c) ZSÚD, event. z jakého důvodu nebylo zahájeno pro tento skutek řádné řízení, které by mohlo být spojeno s dosud neukončeným řízením proti žalobci. Žalobce dále poukázal na to, že správní orgán nezohlednil další skutečnosti, zejména pak, že v rovině angažovanosti došlo k významnému zlepšení situace. Pokud tedy v době vydání rozhodnutí o uložení nápravného opatření dne 17.5.2011 správní orgán neshledal důvody k odejmutí povolení k činnosti, nelze důvody k odnětí povolení shledávat ani nyní, kdy žalobce významným způsobem snížil angažovanost investičního portfolia a jeho situace se výrazně zlepšila. K této námitce žalobce žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že k danému postupu ji vedlo přetrvávající neplnění limitů angažovanosti ze strany žalobce a dále porušení

povinností obezřetnosti v případě nákupu nemovitosti od společnosti CARNEOLA. Poukazovala též na to, že § 28 odst. 5 ZSÚD, jenž umožňuje zahájit řízení doručením rozhodnutí, nestanoví podmínky, za nichž je možno tento postup použít. S touto interpretací žalobce zásadně nesouhlasil. Zahájení řízení doručením rozhodnutí je zcela výjimečný zásah, který významně omezuje procesní oprávnění účastníka řízení. Jako takový musí být z povahy věci bez dalšího chápán jako zcela výjimečný a ojedinělý a takto musí být též odůvodněn. Nelze tedy přijmout argumentaci žalované, že jde o přípustný krok, jehož užití není výslovně v ZSÚD limitováno. Tato limita je zakotvena již v obecných zásadách správního řízení, např. § 2 správního řádu a v Ústavě.

Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí konstatovala, že poskytla dostatečný prostor žalobci k vyjádření v rámci rozkladového řízení. K tomu žalobce uvedl, že byl skutečně vyzván k seznámení se s obsahem spisu, též k vyjádření k podkladům rozhodnutí a k doplnění návrhů na dokazování. Tyto výzvy však byly realizovány až k výslovné žádosti žalobce ze dne 4.1.2012, který poukázal na zjevnou nezákonnost postupu žalované. Již při nahlédnutí do spisu však byl žalobci předložen doklad o projednání rozkladu rozkladovou komisí s doporučením komise rozklad zamítnout, a to již ze dne 11.1.2012, tj. z doby před tím, než byla žalobci zaslána výzva k seznámení se se spisem a v době před podáním návrhů na doplnění dokazování. Žalovaná pak ani přes výslovnou žádost žalobce po ukončení dokazování nenechala věc rozkladovou komisí znovu projednat a vyšla tedy z doporučení ze dne 11.1.2012.

Žalobce měl za to, že se žalovaná s námitkami žalobce dostatečně nevypořádala, a že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Dále namítal, že shora uvedeným nezdůvodněným postupem byl krácen na svých procesních právech, kdy toto pochybení pak bylo postupem žalované dále prohloubeno, když tato zcela ignorovala probíhající dokazování a vyšla z rozhodnutí rozkladové komise, jež bylo přijato na základě předloženého neúplného spisu a před dokončením dokazování ve věci.

Žalobce byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí představuje i z tohoto důvodu podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.

Žalobce namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, kdy dále uvedl, že sice nesplnil zcela povinnost uloženo mu rozhodnutím ze dne 17.5.2011 snížit angažovanost investičního portfolia vůči některým osobám v termínu stanoveném rozhodnutím, avšak tato povinnost byla fakticky nesplnitelná. Snížování angažovanosti investičního portfolia je do značné míry závislé na součinnosti třetích osob a dalších okolnostech, které žalobce nemohl efektivně ovlivnit.

Dále uvedl, že o jeho žádosti ze dne 30.8.2011 o prodloužení lhůty ke splnění opatření uloženého rozhodnutím ze dne 17.5.2011 správní orgán nerozhodl a v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že k žádosti žalobce o prodloužení lhůty k plnění povinnosti fakticky přihlédl, když řízení o odnětí povolení k činnosti zahájil až 23.11.2011. Tento postup však žalobce považoval za nesprávný, neboť mu nedovolil předvídat vývoj správního řízení. Pokud pak správní orgán žádosti o prodloužení lhůty fakticky vyhověl, poté podle žalobce z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu přikročil nyní k zahájení řízení doručením rozhodnutí o odejmutí licence. Okolnost, že uvedené limity angažovanosti se ve lhůtě stanovené rozhodnutím nepodařilo snížit, je správnímu orgánu známa z hlášení podaných účastníkem řízení a z ústních jednání. Konečně mu bylo na základě tohoto zjištění již uloženo předběžné opatření, podle něhož nebyl oprávněn poskytovat nové úvěry. Za takové situace podle názoru žalobce nebyla dána naléhavá potřeba řešit věc postupem, který zvolila žalovaná. Tento postup správního orgánu pokládal žalobce za vadný a v rozporu se zásadou legitimních očekávání a předvídatelnosti postupu správního orgánu.

Žalobce dále poukázal na to, že také očekával na základě závazků některých osob, že dojde k podstatnému navýšení kapitálu prostřednictvím příslibených dalších členských vkladů, které by na plnění povinností uložených mu dohodnutím ze dne 17.5.2011 a dalších povinností, pro které je vedeno správní řízení, měly nezanedbatelný vliv. Avšak členové, kteří se zavázali k vložení dalších členských vkladů, svou povinnost dosud nesplnili. Tuto skutečnost však opět nelez klást za vinu žalobci.

Žalobce uvedl, že v průběhu předchozích řízení osvědčil přijetí řady nápravných opatření, jak je zjevné ze spisu. Podal také požadovaná hlášení o postupu snižování limitu angažovanosti úvěrového portfolia, včetně zdůvodnění postupu, jakým k snížení jednotlivých limitů došlo. Ve věci poskytnutých úvěrů na základě smluv ze dne 19.5.2011 a smlouvy ze dne 1.6.2011, poskytnutých dne 19.5.2011, 23.5.2011 a 2.6.2011 poukazoval na skutečnost, že citované rozhodnutí ze dne 17.5.2011 bylo žalobci doručeno dne 19.5.2011, prostřednictvím jeho právního zástupce. O tomto rozhodnutí se tedy žalobce dozvěděl až v průběhu (resp. ke konci) dne. Jakákoli opatření tedy mohla být účinně zavedena až poté, kdy se žalobce měl možnost s tímto rozhodnutím seznámit. I další kroky žalobce v průběhu příštích 15 dní je však třeba posuzovat s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce v daném období nesouhlasil se způsobem stanovení daných limitů a zvažoval možnost podání rozkladu proti danému rozhodnutí. Současně poukázal na skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí ČNB evidovala žádosti několika investorů o schválení nabytí kvalifikované účasti, jejichž vkladem by se veškeré žalovaným namítané nedostatky jednorázově vyřešily. Přestože žalobce navrhl, aby žalovaná tyto žádosti připojila jako důkaz v řízení, nebylo na tuto žádost reflektováno a s touto novou okolností nebyla seznámena ani rozkladová komise.

Žalobce měl tedy za to, že rozhodnutí je nedůvodné a v době po uložení předběžného opatření a při závazku nových investorů vložit investici v řádu stovek milionů korun k posílení kapitálu společnosti též zcela nepřiměřené. Nedostatek odůvodnění pak činí rozhodnutí nepřezkoumatelným ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalobce též poukázal na skutečnost, že správní orgán nevzal v úvahu postup restrukturalizace probíhající u účastníka řízení, podstatné zlepšení v otázce angažovanosti investičního portfolia, které v rámci řízení doložil a zcela jednostranně vychází ze zjištění, která učinil na základě ústního jednání s panem D.Z., který měl ke správnímu orgánu v průběhu uplynulých měsíců zcela nadstandardní přístup, a to i v době, kdy u žalobce žádnou funkci nezastával. Žalobce ve svém rozkladu poukázal na problematičnost dané osoby a nevěrohodnost jejího jednání a informací jí prezentovaných. Současně vyslovil též vážnou pochybnost o jejích motivacích a též o profesionalitě přístupu zástupce auditorské společnosti Ing. K., který vůči ČNB a žalobci prezentoval zcela rozporuplná stanoviska ohledně prováděného a nedokončeného auditu. Žalobce měl za to, že tímto postupem správního orgánu nemohl být zjištěn skutečný stav věci. Správní orgán sice může hodnotit důkazy podle vlastního uvážení (§50 odst. 4 správního řádu), takovýmto hodnocením však není, jestliže správní orgán jeden důkaz pouze přijal a důkaz navržený žalobcem, který by mohl přinést protichůdný závěr, jako nevěrohodný nebo nepotřebný odmítl, aniž by vyložil, proč tak učinil a navíc tím nevyužil možnosti provést ke sporné skutečnosti dostupné důkazy další.

Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že podle § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zejména má-li být v řízení uložena sankce nebo jiná povinnost, je správní orgán povinen zjišťovat a zbývat se jak okolnostmi a důkazy v neprospěch žalobce, tak okolnostmi a důkazy svědčícími

v jeho prospěch. Tuto povinnost však správní orgán nesplnil. Ve věci transakce se společností CARNEOLA, jež je bráno za jeden ze zásadních důvodů vydaného rozhodnutí o odejmutí licence, neproběhlo žádné dokazování a žalobce se k tomuto nemohl v řízení řádně vyjádřit. Správní orgán v úvahách, jež zahrnul do odůvodnění napadeného rozsudku, tedy zjevně nezohlednil veškeré relevantní skutečnosti a stav věci v době vydání rozhodnutí. K této námitce žalobce odvolací orgán uvedl, že jednání s panem Z. probíhala standardně, bez souvislosti s daným řízením a záznam zjednání ze dne 11.8.2011 nebude předložen jako důkaz v řízení. Současně žalovaná připustila, že jí byly doručeny žádosti o schválení nabytí kvalifikované účasti od schválených investorů V., P., K. a W. a M., které vyzvala k odstranění vad podání. Přestože lhůta, kterou jim stanovila, dosud neuplynula, přistoupila žalovaná k odnětí licence, přestože dané vklady by zajistily odstranění všech vytýkaných nedostatků v limitech angažovanosti a kapitálu. Žalovaná poukazovala na skutečnost, že se o dalších investorech dozvěděla až po vydání prvostupňového rozhodnutí o odnětí licence, jímž byla vázána a nemohla je vzít v potaz. To je však podle žalobce zcela účelové tvrzení, neboť povinností odvolacího orgánu je zohlednit stav věci v době rozhodování. Ze spisu přitom není patrné, že by se žalovaná těmito změnami, návrhy a podáními žalobce jakkoli zabývala. Žalobce dále uvedl, že žalovaná na straně 18 napadeného rozhodnutí vyjádřila pochybnost o zajištění nápravy, když náprava měla být dosažena v kooperaci s ČNB s tím, že k žádné takové spolupráci s ČNB nedošlo. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že ČNB veškeré pokusy představenstva družstva i nových investorů o jednání opakovaně odmítala, byť, jak uvádí v souvislosti s osobou pana Z., tyto v jiných případech zřejmě považovala za standardní. Nedostatek odůvodnění pak činí rozhodnutí nepřezkoumatelným a skutkový stav nebyl řádně zjištěn ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního.

Žalobce dále opakovaně poukazoval na skutečnost, že žalovaná zcela flagrantním způsobem ignorovala veškerá ustanovení správního řádu o postupu ve správním řízení. Žalobce po doručení výzvy k vyjádření k podkladům řízení, jenž mu byla adresována až na základě jeho urgencye ze dne 4.1.2012, nahlédl do spisu, vedeného pro dané správní řízení. Ze spisu mimo jiné zjistil, že jím podaný rozklad proti rozhodnutí o odejmutí licence byl rozkladovou komisí ČNB projednán již dne 11.1.2012, a to s doporučením k zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí prvního stupně. K projednání věci v rozkladové komisi tak došlo bez zohlednění žádosti žalobce o účast na tomto jednání a zejména bez ohledu na skutečnost, že dané řízení dosud probíhalo ve fázi dokazování. Rozkladová komise tak zjevně rozhodovala na základě neúplných informací, což je v rozporu se zásadami, jímž se řídí přezkum rozhodnutí v odvolacím stupni ve správním řízení. K tomuto žalovaná uvedla, že nové jednání rozkladové komise by bylo důvodné pouze, pokud by žalobce uvedl nové relevantní skutečnosti, k čemuž dle jejího názoru nedošlo.

S tímto názorem však žalobce zásadně nesouhlasí. Odvolací orgán rozhoduje o podaném rozkladu v celém rozsahu, tj. včetně veškerých vyjádření a důkazů navržených v rámci odvolacího řízení. Není-li řízení řádně uzavřeno a spis tak není kompletní, nemůže se rozkladová komise k věci vyjadřovat a objektivně věc posoudit. Zakotvení rozkladové komise v rámci odvolacího řízení u ústředních orgánů veřejné správy přitom není formalitou, ale zásadním nástrojem k zachování alespoň minimální míry objektivity při rozhodování, jež probíhá v rámci jediné instituce. Žalovaná si tedy nemůže svévolně určovat, v jaké fázi řízení věc rozkladové komisí postoupí, s jakými informacemi ji obeznámí a které informace jsou pro věc relevantní či nikoli. Posouzení věci a postupu orgánu, a to jak po stránce věcné, tak procesní, je právě předmětem jednání rozkladové komise. Žalobce pak zásadně nesouhlasil s tvrzením, že neuvedl nové informace, když i žalovaná potvrdila, že po podání rozkladu došlo k doručení 4 žádostí o schválení nabytí kvalifikované účasti v řádech několika stovek milionů

korun. Žalobce měl tudíž za to, že napadené rozhodnutí představuje i z tohoto důvodu podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na svých argumentech uvedených v napadeném rozhodnutí. Nejprve shrnula dosavadní průběh správního řízení a k problematice limitů angažovanosti a vysokému významu jejich dodržování zdůraznila, že regulace úvěrových institucí a tedy i družstevních záložen se významně zaměřuje na řízení rizik, kterým instituce je nebo by mohla být vystavena. Významným rizikem, kterému jsou úvěrové instituce vystaveny, je riziko ztráty v důsledku selhání protistrany, tj. v případě poskytnutých úvěrů v důsledku selhání dlužníka. Regulace na jedné straně požaduje, aby úvěrové instituce řádně a obezřetně toto riziko měřily a kapitálově pokryly. Na druhé straně regulace snižuje vliv případných ztrát, resp. rozsah ztrát, které může úvěrová instituce utrpět tím, že omezuje této instituci míru, v jaké může riziko ztráty ze selhání protistrany podstupovat. Regulace tak činí pomocí pravidel angažovanosti. Jedná se o pravidla, která omezují v závislosti na výši kapitálu úvěrové instituce výši jejich aktiv a podrozvahových položek, např. do jaké výše může poskytnout úvěr nebo záruku konkrétnímu klientovi, investovat do dluhopisů určitého emitenta apod. Omezuje se tak koncentrace rizika ztráty ze selhání protistrany (osoby nebo ESSO). Tzn., že při poskytování úvěru je úvěrová instituce ovlivněna také výši svého kapitálu, tedy nemůže poskytnout protistraně úvěr v nepřiměřené výši ke svému kapitálu. Dodržením limitů angažovanosti by úvěrová instituce měla předejít situaci, kdy jí selhání jedné nebo jen několika protistran může způsobit vážné problémy, vedoucí až k ohrožení její bezpečnosti a stability. Nedodržování limitů angažovanosti je potom podstatou závažných nedostatků v činnosti žalobce, kterých se týká i rozhodnutí napadené žalobou, ke které se žalovaná vyjadřuje.

Dále žalovaná uvedla, že se námitky obsažené v žalobě shodují s většinou námitek uplatněných žalobcem v řízení o rozkladu. Žalovaná zároveň konstatovala, že ani žalobní námitky ani námitky, které žalobce uplatnil v průběhu předmětného správního řízení, nepopíraly samotný věcný základ dotčených rozhodnutí žalované, včetně prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí bankovní rady, kterým je dlouhodobé a rozsáhlé překračování limitů angažovanosti žalobcem a tím ohrožování jeho finanční stability a majetku jeho členů.

K úvodnímu shrnutí žalobních důvodů a k žalobcem popsanému průběhu předchozích řízení žalovaná uvedla, že má žaloba v těchto částech obecný, shrnující charakter. Konkrétní námitky jsou obsaženy až v části IV. žaloby.

Žalovaná nesouhlasila s názorem žalobce, že v rozkladu uplatnil zásadní námitky k vadám prvostupňového rozhodnutí i procesnímu postupu správního orgánu prvního stupně, ale že žalovaná tyto námitky v odvolacím řízení nevypořádala, naopak je potvrdila a procesní vady prohloubila. Žalovaná konstatovala, že v napadeném rozhodnutí byly námitky vypořádány.

K námitce nicotnosti rozhodnutí pro nedostatek právního podkladu žalovaná uvedla, že tato námitka *nesměřuje proti prvostupňovému rozhodnutí nebo rozhodnutí bankovní rady, ale proti pravomocnému rozhodnutí ze dne 17.5.2011, kdy podle názoru žalobce nemělo vydání rozhodnutí ze dne 17.5.2011 právní oporu, takže je nicotné.*

Žalovaná nepovažovala rozhodnutí ze dne 17.5.2011 za nicotné, stejně tak jako nepovažovala prvostupňové rozhodnutí nebo napadené rozhodnutí za vydané v rozporu s právními předpisy. V této souvislosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí na str. 9 až 10, kde je uvedeno, že opatření, která lze podle § 28 odst. 1 ZSÚD uložit, jsou

formulována obecně tak, aby jimi mohly být efektivně a v co nejširším spektru postiženy nedostatky v podnikání družstevní záložny. Je proto zřejmé, že žalovaná nemůže ve výroku konkrétního rozhodnutí, kterým ukládá opatření k nápravě, formulovat ukládanou povinnost tj. opatření k nápravě v obecné rovině, jak to činí ZSÚD. Z hlediska srozumitelnosti a aplikovatelnosti konkrétního opatření k nápravě je nezbytné, aby žalovaná ukládané opatření formulovala způsobem odpovídajícím zjištěným nedostatkům a s přihlédnutím k požadované cílové nápravě. Konkrétně ukládané opatření k nápravě nemůže proto znít tak, jako opatření k nápravě obecně vymezené v § 28 odst. 1 ZSÚD, což však neznamená, že by nebylo uloženo na jeho základě a v jeho mezích.

Podle žalované žalobce dále nepřihlíží k tomu, že rozhodnutí ze dne 17.5.2011 bylo vydáno též podle § 28 odst. 1 písm. a) bod 6. ZSÚD. Toto rozhodnutí bylo nápravným opatřením systémové povahy. Požadovalo zajištění nápravy systému družstevní záložny a to systému řízení úvěrového rizika, jehož jsou limity angažovanosti a jejich dodržování podstatnou součástí. V daném případě žalovaná po žalobci požadovala, aby se zdržel jednání, kterým dochází k porušování ZSÚD ve spojení s vyhláškou č. 123/2007 Sb., a aktivně odstranil protiprávní stav, který v době vydání rozhodnutí ze dne 17.5.2011 existoval. Tento protiprávní stav pak představoval mimo jiné, že žalobce nemá dostatečné postupy a mechanismy pro řízení úvěrového rizika a překračuje limity angažovanosti.

Dále žalovaná odkázala na bod 46. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které představuje limity angažovanosti, jeden z nástrojů regulace, jimiž je úvěrovému riziku a riziku koncentrace předcházeno, a postupy pro řádné zjišťování angažovaností a jejich udržování v mezích stanovených ZSÚD a vyhláškou č. 123/2007 Sb. pak představují postupy řízení úvěrového rizika a rizika koncentrace. Jestliže žalobce nikoli ojedinělým způsobem překračuje limity angažovanosti, nelze o jeho postupech řízení uvedených rizik konstatovat, že by byly v souladu se zákonem, a žalovaná je pak zcela v souladu a v mezích § 28 odst. 1 písm. a) bod 6. ZSÚD oprávněna požadovat, aby žalobce tyto své postupy uvedl do souladu se zákonem, tedy aby své angažovanosti snížil alespoň na úroveň limitů angažovanosti stanovených vyhláškou č. 123/2007 Sb. Proto žalovaná určila žalobci, jakým konkrétním způsobem mají být strategie, postupy a mechanismy uvedeny do souladu s právními předpisy.

K námitce nicotnosti rozhodnutí pro jeho faktickou nesplnitelnost žalovaná uvedla, že tato také směřuje proti pravomocnému rozhodnutí ze dne 17.5.2011, které žalobce označuje za fakticky nesplnitelné a proto nicotné podle § 77 odst. 2 správního řádu. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že rozhodnutí ze dne 17.5.2011 je nicotné pro faktickou nesplnitelnost. Při vypořádání této námítky odkázala na rozhodnutí bankovní rady str. 10 a 11 a dále uvedla, že bankovní rada nemohla posoudit rozhodnutí ze dne 17.5.2011 proto, že podle § 77 odst. 2 správního řádu, může nicotnost z důvodů uvedených v tomto ustanovení prohlásit pouze soud. Správní řád je jednoznačný a nedává odvolacímu orgánu možnost prohlásit nějaké rozhodnutí za nicotné. Pokud by bankovní rada nicotnost předmětného rozhodnutí prohlásila, postihla by řízení zásadní vadou a její rozhodnutí by samo bylo nicotné ve smyslu § 77 odst. 1 věta první správního řádu ve spojení s § 77 odst. 2 správního řádu.

Žalovaná dále odkázala na výrok prvostupňového rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, že jednáním, za které je žalobce postihován, je překračování limitů angažovanosti, které představuje, jak přímé porušení ZSÚD ve spojení s vyhláškou č. 123/2007 Sb., tak i porušení rozhodnutí ze dne 17.5.2011. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je naprosto zřejmé, že žalobce nebyl postihován jen za nesplnění rozhodnutí ze dne 17.5.2011. Nesplnění opatření k nápravě v tomto rozhodnutí obsažených představovalo pouze důvod pro aplikaci § 28 odst. 2 ZSÚD, a to ne důvod jediný.

K námitce nevyčerpání předmětu řízení, kdy žalobce namítal, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kterým se podle § 28 odst. 6 ZSÚD zahájilo řízení, vymezila žalovaná dva odlišné skutky, žalovaná uvedla, že s ní nesouhlasí a při vypořádání této

námítky odkázala na rozhodnutí bankovní rady str. 12 a 13. Dále konstatovala, že bankovní rada již odmítla tvrzení žalobce, že správní řízení bylo zahájeno také pro nákup nemovitostí od společnosti CARNEOLA s. r. o. Poukázala na to, že je-li správní řízení zahajováno doručením meritorního rozhodnutí, pak skutek, pro nějž je zahájeno a rozhodnutí vydáno, je vymezen ve výroku rozhodnutí a nikde jinde. Podle názoru žalované si žalobce dobře uvědomuje, jaký byl skutečný důvod odnětí povolení, když v žalobě na str. 4/12 shrnuje průběh předchozích řízení a uvádí, že: „*Správní orgán tedy odůvodnil odnětí licence přetrvávajícími problémy a nesplněním opatření uložených na základě pravomocného rozhodnutí ze dne 17.5.2011*”.

Současně žalovaná znovu zdůraznila, že důvodem pro zahájení správního řízení v posuzovaném případě bylo pouze to, že žalobce nadále v rozporu se ZSÚD a rozhodnutím ze dne 17.5.2011 překračoval limity angažovanosti. Zahájení řízení pouze z tohoto důvodu a odnětí povolení pouze pro tento důvod jednoznačně vyplývá, jak z výroku prvostupňového rozhodnutí, tak z jeho odůvodnění.

Dále žalovaná uvedla, že odkaz žalobce na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/95 je irelevantní. Tento rozsudek se vyjadřuje k situaci, kdy za určitý skutek byla uložena sankce, ale tento skutek byl vymezen pouze v odůvodnění rozhodnutí. V prvostupňovém rozhodnutí ale není sankcionováno jednání žalobce spočívající v nákupu nemovitostí od společnosti CARNEOLA s. r. o. a žalovaná svůj postoj vysvětlila v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz zejm. bod 4 odůvodnění) a opakovaně i v rozhodnutí bankovní rady na str. 7.

Za irelevantní považovala žalovaná také odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22.2.1995, sp. zn. 16 Ca 70/95, Tento rozsudek se vyjadřuje k případu, kdy přezkoumávané rozhodnutí „*...postrádalo jakoukoliv specifikaci, výrok byl formulován tak, že z něho nebylo možno zjistit, jaké rozhodnutí bylo potvrzeno, když nebyl uveden orgán rozhodující v I. instanci. Označení prvoinstančního orgánu postrádalo i odůvodnění...*” a dostalo se tak do rozporu s § 46 předchozího správního řádu.

Bankovní rada větou „*odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze vysvětlení, proč není řízení vedeno i pro tento nedostatek*” nemínila celou část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale pouze bod 41. odůvodnění tohoto rozhodnutí, ve kterém žalovaná vysvětlila, proč na jednání žalobce spočívající v nákupu nemovitostí od společnosti CARNEOLA s. r. o. věcně nereagovala, tedy, proč tento skutek nebyl předmětem řízení. Dále žalovaná konstatovala, že není pravda, že nedisponuje znalostmi pro ověření správnosti určení hodnoty nemovitosti ve znaleckém posudku. Žalovaná vzhledem ke své působnosti autoritativně posuzovat odůvodnění přiměřenosti některých protiplnění takovou odborností disponuje.

K námitce nedostatku zdůvodnění a porušení práv účastníka řízení žalovaná uvedla, že převážnou část námítky převzal žalobce doslovně z rozkladu vůči prvostupňovému rozhodnutí. Při vypořádání této námítky odkázala žalovaná na str. 13 a 14 rozhodnutí bankovní rady, které popisuje, že žalobci byl dán dostatečný prostor pro využití jeho práva na vyjádření a žalobce tohoto práva také hojně využíval.

Vedle žalobcem uvedeného názoru bankovní rada rovněž konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje důvody, pro které žalovaná zahájila předmětné řízení doručením prvostupňového rozhodnutí. ZSÚD skutečně výslovně nestanoví limity postupu dle § 28 odst. 5 ZSÚD. Sám žalobce pak tyto limity dovozuje až ze správního řádu a z Ústavy, které však porušeny nebyly.

Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí a odkázala na rozhodnutí bankovní rady na str. 14 a 15, kdy dále uvedla, že není podstatné, zda žalobce může nebo nemůže za to, že členové nesplnili závazek vložit další členský vklad. Také nelze souhlasit s tím, že by vložení dalšího členského vkladu poté, co je schválen členská schůze,

bylo závazkem člena žalobce. Z hlediska žalované je podstatný objektivní stav věci. Ten byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí takový, že žalobce překračoval limity angažovanosti již po dobu 23 měsíců a po celou tuto dobu nebyl schopen dosáhnout nápravy. Této nápravy nedosáhl ani v době vydání prvostupňového rozhodnutí ani v dohledné době po jeho vydání. Dále žalovaná konstatovala, že žalobce zmínil přijetí nápravných opatření v oblasti dodržování limitů angažovanosti. Pravdou ale je, že žádné ze systémových opatření k nápravě v této oblasti žalobce nepromítl do praxe, a to i proto, že předpokladem jejich zavedení byla novelizace vnitřní předpisové základny, a to převážně s účinností od ledna 2012 a provedení mimořádného auditu. Mimořádný audit byl ale ukončen v prosinci 2011, aniž by z něho žalobce získal nějaké poznatky. U opatření do oblasti nesprávně nastaveného systému (tj. do oblasti snižování angažovaností tam, kde tyto překračují limity stanovené vyhláškou č.123/2007Sb.), se pak činnost žalobce omezila na formální rozpojování některých ESSO. Limity angažovanosti byly k 23.11.2011 dále překračovány, a to nikoli ojediněle. Překračovány byly i v době vydání rozhodnutí bankovní rady. Za této situace nelze stav, v němž byl žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ale i ke dni vydání rozhodnutí bankovní rady, označit za podstatné zlepšení stavu v oblasti limitů angažovanosti.

K žádostem investorů žalovaná uvedla, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno a žalobci doručeno dne 23.11.2011. Žádosti pánů K., V. a P. byly žalované doručeny dne 5., resp. 6.12. 2011. Vložení dalších členských vkladů těchto osob schválila členská schůze žalobce dne 28.11.2011.

Žalovaná nesouhlasila ani s námitkami nesprávného skutkového zjištění a nezohlednění nápravných opatření. K námitce, že žalovaná při posouzení stavu plnění limitů angažovanosti jednostranně vychází ze zjištění, které učinila na základě ústního jednání s panem D.Z., uvedla, že není pravdou, že by poznatky o kvalitě zajišťování nápravy v oblasti plnění limitů angažovanosti postavila na jednání s panem D.Z. Informace o tom, jak žalobce v jednotlivých měsících plnil limity angažovanosti, byly získávány z výkazů o angažovanosti žalobce sestavovaných samotným žalobcem a z informací, které žalobce zasílal žalované na základě opatření obsažených v rozhodnutí ze dne 17.5.2011. Tyto výkazy a informace žalovaná jako zdroj svých skutkových zjištění řádně označila v prvoinstančním rozhodnutí. K údajnému nadstandardnímu přístup pana D. Z., odkázala žalovaná opět na rozhodnutí bankovní rady na str. 16 až 18.

K námitce žalobce, podle níž se nemohl vyjádřit k okolnostem jeho transakce se společností CARNEOLA s. r. o., ohledně níž neproběhlo ani žádné dokazování, odkázala žalovaná na rozhodnutí bankovní rady na str. 13 a 14. V této souvislosti žalovaná znovu zdůraznila, že žalobce nebyl postihován za jednání spočívajících v neobežetném nákupu nemovitostí od společnosti CARNEOLA s. r. o., toto jednání nebylo ani předmětem řízení.

K žádosti W.M. o udělení souhlasu k nabytí kvalifikované účasti na žalobce žalovaná konstatovala, že tato žádost byla podána prostřednictvím žalobce s vědomím, že trpí nedostatky, které bude třeba pro kladné vyřízení žádosti odstranit. Tyto nedostatky nebyly ke dni 22.3.2012, kdy bylo řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, odstraněny. Do dne zastavení řízení o této žádosti nebyla žalované předložena ani žádost společnosti MUELLER & PARTNER GbR, Wirtschaftstreuhandgesellschaft, která by se měla dle informací uvedených v žádosti stát držitelem přímého podílu na žalobci (W.M. měl kvalifikované účasti na účastníku řízení nabýt jejím prostřednictvím). Bez posouzení této společnosti a bez udělení souhlasu této společnosti k nabytí přímé účasti na žalobci nebylo přitom možné žádosti W.M. vyhovět. Do doby zastavení řízení o žádosti W.M. nebyl ani zaplacen správní poplatek, který zákon o správních poplatcích spojuje s přijetím takové žádosti. Na základě všech výše uvedených skutečností nabyt žalovaný dojem, že zájem W.M.

o nabytí kvalifikované účasti na žalobci byl pouze předstíraný a podáním žádosti byl sledován jiný účel (např. i oddálení rozhodnutí bankovní rady a tím právní moci rozhodnutí o odnětí povolení k činnosti). Ke stejným závěrům dospěla žalovaná též v případě žádostí pánů K., P. a V., které trpěly obdobnými vadami. Ostatně ani odstranění formálních vad žádostí by nepředstavovalo automaticky důvod jejich schválení. V případě pánů P. a V. nebyl zřejmý původ prostředků sloužících jako další členský vklad. Oba žadatelé podnikají v oblasti provozování kasin a heren, což pro žalovaného znamená prověření splnění předpisů v oblasti AML (praní špinavých peněz). M.V. byl k 30.11.2011 úvěrovým dlužníkem žalobce, což by bylo důvodem zvýšeného zájmu žalované z hlediska prověření plnění povinností stanovených vyhláškou č. 123/2007 Sb. V souvislosti s uvedenými žádostmi žalovaná pro úplnost uvedla, že ani udělení předchozího souhlasu k nabytí kvalifikované účasti na družstevní záložně automaticky neznamená, že další členský vklad bude do kapitálu záložny skutečně vložen.

Žalovaná se neztotožnila ani s tvrzením žalobce o porušení procesního postupu v odvolacím řízení. Předmětné správní řízení bylo zahájeno v souladu s § 28 odst. 5 ZSÚD doručením prvostupňového rozhodnutí. Žalobce ale mohl, pokud byl názoru, že neměl možnost učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, tento úkon učinit spolu s odvoláním, resp. v daném případě rozkladem (viz § 82 odst. 4 věta druhá správního řádu). To ale neudělal. Další prostor pro vyjádření dal žalovaný žalobci před vydáním rozhodnutí bankovní rady. Původně byla lhůta k vyjádření žalobci stanovena na deset pracovních dnů, ale na jeho žádost byla prodloužena o dalších deset pracovních dnů. Žalobce tedy měl dostatečný prostor k vyjádření a řádnému uplatnění svých práv, a to vlastně od okamžiku doručení prvostupňového rozhodnutí až do rozhodnutí bankovní rady, tj. více než 3 měsíce, a to i při aplikaci § 28 odst. 5 ZSÚD, tj. při zahájení správního řízení doručením. Tento prostor využil vedle podání rozkladu a jeho doplnění tak, že zaslal vyjádření ze dne 17.2.2012 a ze dne 23.2.2012. Žalovaná konstatovala, že žalobce ve svých vyjádřeních v podstatě pouze opakoval argumentaci obsaženou v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí a doplněních tohoto rozkladu. Tato skutečnost je podstatná proto, že jednání rozkladové komise sice proběhlo před doručením těchto vyjádření, nicméně, jak se uvádí v rozhodnutí bankovní rady, nové jednání rozkladové komise by bylo důvodné pouze za předpokladu, že by žalobce ve svých vyjádřeních uvedl nové relevantní skutečnosti. To se nestalo. Všechny námitky žalobce byly rozkladovou komisí komplexně a nestranně posouzeny. Všechny relevantními skutečnostmi, na které žalobce ve svých vyjádřeních poukazuje, se rozkladová komise důkladně zabývala a vzala je ve svém doporučení bankovní radě v úvahu.

K námitce žalobce, že novou skutečností, kterou dle jeho názoru nemohla vzít rozkladová komise v potaz, byly čtyři žádosti o schválení nabytí kvalifikované účasti. Žalovaná uvedla, že tři z těchto žádostí byly podány více než měsíc před jednáním rozkladové komise a rozkladová komise jejich existenci při svém rozhodování zohlednila. V době jednání rozkladové komise bylo totiž zřejmé, že tyto žádosti trpí zásadními vadami, pro které o nich není možné rozhodnout a v předložené podobě je nelze schválit. Totéž pak platilo pro čtvrtou žádost o schválení nabytí kvalifikované účasti. Ke čtvrté žádosti uvádí rozhodnutí bankovní rady na str. 22, že přestože samotné rozhodnutí o této žádosti je předmětem samostatného správního řízení, je bankovní radě známo, že tato žádost trpí nedostatky jak formální, tak věcné povahy, pro které je velmi nepravděpodobné, že by ji bylo možné v předložené podobě schválit.

Žalovaná také odmítla námitku žalobce, že k jednání rozkladové komise došlo bez zohlednění jeho žádosti o účast na tomto jednání, neboť rozhodnutí bankovní rady na str. 23 uvádí, že žádost žalobce byla v souladu s Jednacím řádem rozkladové komise České národní banky projednána s předsedou senátu rozkladové komise a této žádosti nebylo vyhověno.

Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalované žalobce argumentoval obdobě jako v podané žalobě.

Ve svém vyjádření k replice žalobce žalovaná poukázala na to, že žalobce zopakoval svá tvrzení z podané žaloby a dále uvedla, že setrvává na svém vyjádření k podané žalobě.

Při ústním jednání soud jednal v nepřítomnosti žalobce. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud k přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vyžádal a ze kterého vychází (str. 2 žaloby), nebo se jedná o důkaz správnými spisy k předběžnému opatření a „opatření“ (str. 4 žaloby), kdy provedení důkazu těmito spisy je pro posouzení žalobcem uplatněných žalobních bodů nadbytečné, výsledek těchto řízení v podobě předběžného opatření a „opatření“ byl zohledněn ve zjištěném skutkovém stavu.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel následující právní úpravy:

Podle § 28 odst. 1 písm. a) ZSÚD v rozhodném znění, zjistí-li Česká národní banka nedostatky v podnikání družstevní záložny, je oprávněna, podle povahy a závažnosti zjištěného nedostatku,

- a) vyžadovat, aby družstevní záložna ve stanovené lhůtě zjednala nápravu, a to tím, že
 1. omezí některé povolené činnosti nebo ukončí nepovolené činnosti ve smyslu povolení nebo nebude provádět některé obchody a operace,
 2. omezí distribuční síť, včetně snížení počtu obchodních míst,
 3. vymění členy představenstva, kontrolní nebo úvěrové komise družstevní záložny,
 4. vymění osoby ve vedení družstevní záložny,
 5. svolá členskou schůzi a tato členská schůze projedná Českou národní bankou stanovenou záležitost nebo její návrh,
 6. uvede uspořádání, strategie, postupy a mechanismy do souladu s tímto zákonem,
 7. přijme přísnější pravidla pro tvorbu opravných položek k aktivům družstevní záložny a rezerv nebo pro stanovení kapitálových požadavků,
 8. vytvoří odpovídající výši opravných položek a rezerv,
 9. udrží kapitál nad minimální úroveň stanovenou v § 8 odst. 2,
 10. neplatil,
 11. upraví složení kapitálu tak, že nahradí nástroj, který lze v souladu s vyhláškou České národní banky vydanou podle § 8 odst. 929) zahrnout do vedlejšího původního kapitálu, obdobným nástrojem, nebo úměrným zvýšením základního kapitálu, nebo
 12. nevyplatí příslušenství, podíl na zisku nebo obdobné plnění vyplývající z nástroje, který lze v souladu s vyhláškou České národní banky vydanou podle § 8 odst. 929) zahrnout do vedlejšího původního kapitálu.

Podle § 28 odst. 1 písm. f) ZSÚD v rozhodném znění, zjistí-li Česká národní banka nedostatky v podnikání družstevní záložny, je oprávněna, podle povahy a závažnosti zjištěného nedostatku, odejmout povolení.

Podle § 28 odst. 2 ZSÚD v rozhodném znění opatření podle odstavce 1 písm. b) až f) se uplatní při nesplnění požadavku podle odstavce 1 písm. a); podle povahy zjištěného nedostatku, zejména nesnese-li věc odkladu, lze tento postup uplatnit i bez předchozího požadavku podle odstavce 1 písm. a).

Podle § 28 odst. 3 ZSÚD v rozhodném znění se nedostatkem v podnikání rozumí

- a) porušení podmínek stanovených v povolení nebo podmínek pro vydání povolení,
- b) porušení nebo obcházení tohoto zákona, zvláštních zákonů, prováděcích předpisů vydaných podle tohoto zákona a právních předpisů a opatření České národní banky vydaných podle tohoto zákona, jakož i rozhodnutí vydaných Českou národní bankou,

- c) provádění obchodů družstevní záložnou způsobem, který poškozuje nebo může poškodit zájmy jejích vkladatelů a členů nebo ohrožuje bezpečnost a stabilitu družstevní záložny,
- d) řízení podnikání a hospodaření družstevní záložny osobami, které nemají dostatečnou odbornou způsobilost nebo nejsou důvěryhodné,
- e) jestliže družstevní záložna nevytvořila odpovídající výši opravných položek a rezerv podle zvláštních právních předpisů,
- f) jestliže volený orgán družstevní záložny nevykonává svou funkci déle než 60 dnů,
- g) odepření při kontrole vyžádaných informací a listin či prodlení při jejich předání nebo odepření vstupu do prostorů či prodlení při umožnění vstupu,
- h) porušování pravidel a ukazatelů určených podle § 11,
- i) neschválení řádné účetní závěrky družstevní záložny do 6 měsíců od posledního dne účetního období,
- j) nesplnění informační povinnosti družstevní záložnou (§ 27).

Podle § 28 odst. 5 ZSÚD v rozhodném znění může být řízení zahájeno též doručením rozhodnutí.

Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že se žalovaná nevypořádala s námitkami uvedenými v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě pouze obecně konstatoval, že ve svém rozkladu uplatnil řadu zcela zásadních námitek, se kterými se žalovaná nevypořádala, ovšem nijak dále nekonkretizoval, jaké má na mysli. Soud proto rovněž v obecné rovině uvádí, že je z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně zřejmé, že se žalovaná vyjádřila ke všem uplatněným námitkám žalobce, kdy je nejprve vymezila a poté se k nim jednotlivě a podrobně uvedla svá stanoviska.

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce že rozhodnutí je nicotné pro nedostatek právního podkladu, neboť správní rozhodnutí, kterým správní orgán rozhodl o odnětí povolení k činnosti, je po stránce procesní zdůvodněno odkazem na ustanovení § 28 odst. 2 ZSÚD s tím, že dříve uložené opatření k nápravě podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona ZSÚD nebylo splněno v předepsané lhůtě, kdy však takto uložená povinnost byla správním orgánem uložena v rozporu se zákonem, neboť jde o opatření, které není uvedeno v § 28 odst. 2 písm. a) ZSÚD mezi opatřeními, která je správní orgán oprávněn uložit.

Soud k tomu uvádí, že rozhodnutí o uložení opatření k nápravě ze dne 17.5.2011 bylo vydáno na základě § 28 odst. 1 písm. a) ZSÚD. Již z formulace jednotlivých opatření je patrné, že se nejedná o výčet opatření, která by měla být ukládána právě ve znění, jenž je uveden v § 28 odst. 1 písm. a) ZSÚD. Česká národní banka je např. v bodě č. 1 předmětného ustanovení oprávněna podle povahy a závažnosti zjištěného nedostatku vyžadovat, aby družstevní záložna ve stanovené lhůtě zjedнала nápravu a to tím, že „omezí některé povolené činnosti nebo ukončí nepovolené činnosti ve smyslu povolení nebo nebude provádět některé obchody a operace“. Toto opatření je formulováno obecně tak, aby jím mohly být efektivně a v co nejširším spektru postiženy nedostatky v podnikání družstevní záložny. Soud přisvědčil argumentaci žalované uvedené v napadeném rozhodnutí, že ČNB nemůže ve výroku konkrétního rozhodnutí, kterým ukládá opatření k nápravě, formulovat ukládanou povinnost v obecné rovině, tedy stejně obecnými slovy, tak jak to činí ZSÚD. Z hlediska srozumitelnosti a aplikovatelnosti konkrétního opatření k nápravě je nezbytné, aby žalovaná ukládané opatření formulovala způsobem odpovídajícím zjištěným nedostatkům a s přihlédnutím k požadované cílové nápravě. Z formulace opatření uvedeného pod písm. c) v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 je zcela zjevné, že bylo uloženo na základě a v mezích § 28 odst. 1 písm. a) a že je konkrétně podřaditelné pod bod 1 a 6 daného ustanovení. Žalobce se tedy s ohledem na shora uvedené nesprávně domnívá, že mu rozhodnutím ze dne 17.5.2011 byla uložena povinnost mimo rámec zákona a že je žalované rozhodnutí pro nedostatek podkladu nicotné.

Mimoběžné je i tvrzení žalobce, že není možné, aby povinnost uložená správním orgánem byla vykládána v bezbřehém rozsahu a že by si účastník řízení sám měl zvolit způsoby naplnění takto široce a neurčitě uložené povinnosti. V daném případě žalovaná po žalobci požadovala, aby se zdržel jednání, kterým dochází k porušování ZSÚD ve spojení s vyhláškou č. 123/2007 Sb. a aktivně odstranil protiprávní stav, který v době vydání rozhodnutí ze dne 17.5.2011 existoval. Tento protiprávní stav pak představoval mimo jiné, že žalobce nemá dostatečné postupy a mechanismy pro řízení úvěrového rizika a překračuje limity angažovanosti, proto mu bylo uloženo opatření nejen na základě § 28 odst. 1 písm. a) bod 1, ale i na základě bodu 6. Pokud by bylo např. družstvu uloženo opatření vytvořit opravné položky či opatření v oblasti kapitálu, byl by tím nedůvodně zúžen rozsah nástrojů sloužících ke zjednání nápravy, neboť snížení angažovanosti lze docílit např. zajištěním pohledávek, zánikem pohledávek, jejich postoupením, zdržením se uzavírání obchodů, které mohou angažovanost zvýšit. Vzhledem ke shora uvedenému soud námitce žalobce nepřisvědčil.

Důvodná není ani námitka nicotnosti žalovaného rozhodnutí pro jeho faktickou nesplnitelnost. Žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že uložená povinnost snížit angažovanost investičního portfolia je s ohledem na existenci jiných práv a povinností ze smluv a ingerenci třetích osob, jejichž jednání nemůže žalobce efektivně ovlivnit, sama o sobě ve větší části fakticky nesplnitelná. Soud zde poukazuje především na tvrzení žalobce uvedené v bodě IV. odst. 1 žaloby „*Nicotnost rozhodnutí pro nedostatek právního podkladu*“, kde konstatoval, že: „*K dosažení angažovanosti by přitom mohlo vést například uložení opatření vytvořit opravné položky či opatření v oblasti kapitálu, avšak takové opatření správním orgánem uloženo nebylo a správní orgán tedy zákonné možnosti nevyužil.*“ Způsobů jak snížit angažovanost na úroveň limitů tedy existuje více a nikoliv pouze rozpojením vazeb v jednotlivých skupinách ESSO, které jsou propojeny personálně, majetkově či obchodními vazbami. Povinnost uložená v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 tedy nebyla neuskutečnitelná nebo nesplnitelná a vzhledem k tomu není ani toto rozhodnutí nicotné, jak namítá žalobce.

Soud ke shora uvedenému uzavírá, že neshledal, že by podkladové rozhodnutí trpělo vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost a jež by zapříčinila, že napadené rozhodnutí bylo formulováno jako nedodržení nicotného opatření. Pokud se žalobce domníval, že rozhodnutí ze dne 17.5.2011 trpí vadami, které způsobují jeho nicotnost, mohl se bránit a podat proti němu podle § 28 odst. 7 ZSÚD rozklad u žalované, což neučinil. Soud dále zdůrazňuje, že rozhodnutí ze dne 17.5.2011 nebylo jediným podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí, neboť důvodem pro odnětí povolení k činnosti bylo dlouhodobé a systematické překračování limitů angažovanosti přesto, že žalovaná žalobce k zajištění nápravy opakovaně vyzývala, a to i před vydáním rozhodnutí ze dne 17.5.2011, např. výzvou ze dne 5.5.2010, č.j. 2010/3062/580, výzvou ze dne 21.5.2010, č.j. 2010/3461/850, výzvou ze dne 5.8.2010, č.j. 2010/4910/580, výzvou ze dne 19.8.2010, č.j. 2010/5197/580, a poté výzvou ze dne 19.11.2010, č.j. 2010/7101/580.

K námitce žalobce, že správní orgán v předmětném řízení zvolil procesní postup podle § 28 odst. 6 ZSÚD, když zahájil řízení doručením rozhodnutí, avšak z prvostupňového rozhodnutí není jednoznačné zřejmé, pro které skutky bylo řízení proti žalobci zahajováno, neboť v odůvodnění rozhodnutí správní orgán fakticky vymezil dva odlišné skutky, soud uvádí, že není důvodná. V daném případě bylo řízení zahájeno podle § 46 odst. 1 správního řádu v souladu s § 28 odst. 5 ZSÚD doručením rozhodnutí, kdy takovéto rozhodnutí musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Předmět řízení tedy již byl v prvostupňovém rozhodnutí vymezen právě ve výroku tohoto rozhodnutí. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že nebyl vyčerpán předmět řízení, když žalovaná rozhodla pouze o jednom

z vymezených skutků. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce vykonával svou podnikatelskou činnost a především pak poskytoval úvěry svým členům tak, že angažovanost jeho investičního portfolia přesáhla 25% resp. 100% součtu původního a dodatkového kapitálu sníženého o odčitatelné položky podle části čtvrté hlavy III. vyhlášky č. 123/2007 Sb., a tedy překročil limity angažovanosti stanovené touto vyhláškou a zároveň nesplnil povinnost stanovenou mu v bodu I. písm. c) opatření k nápravě uložené rozhodnutím ČNB ze dne 17.5.2011. Dále žalovaná ve výroku uvedla, že činnost žalobce vykazuje nedostatky v podnikání podle § 28 odst. 3 písm. b) a h) ZSÚD, za což se mu podle § 28 odst. 1 písm. f) ZSÚD ke dni nabytí právní moci tohoto rozhodnutí odnímá povolení působit jako družstevní záložna. Ze shora uvedené tak vyplývá, že důvodem pro zahájení řízení bylo překračování limitů angažovanosti ze strany žalobce v rozporu s ZSÚD a rozhodnutím o uložení opatření k nápravě ze dne 17.5.2011. Porušení povinnosti podle § 1 odst. 5 písm. c) ZSÚD postupem žalobce při nákupu nemovitosti od společnosti CARNEOLA s.r.o. nebylo předmětem řízení. Nelze proto tvrdit, že by prvostupňové rozhodnutí o odnětí povolení mělo být odůvodněno souběhem obou skutků.

K poukazu žalobce na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25.5.1988, sp.zn. 6 A 168/1995 a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22.2.1955, sp.zn. 16 Ca 70/1995 soud konstatuje, že tyto nejsou pro daný případ příléhavé. První žalobcem zmiňovaný rozsudek se vztahuje k situaci, kdy za určitý skutek byla uložena sankce, ovšem skutek, za který byla uložena, byl vymezen pouze v odůvodnění rozhodnutí, což se ovšem v prvostupňovém rozhodnutí nestalo. Druhý rozsudek dopadá na situaci, kdy přezkoumávané rozhodnutí postrádalo jakoukoliv specifikaci, výrok byl formulován tak, že z něho nebylo možné zjistit, jaké rozhodnutí bylo potvrzeno, když nebyl uveden orgán rozhodující v první instanci. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo podle § 28 odst. 5 ZSÚD zahájeno řízení, ovšem netrpí žádnou z výše uvedených vad a není proto nepřezkoumatelné, jak namítá žalobce.

Za lichou soud považuje i námitku žalobce o nedostatku zdůvodnění a porušení práv účastníka řízení. Žalobce měl za to, že správní orgán nedostatečným způsobem zdůvodnil napadené rozhodnutí a zejména procesní postup, který zvolil. Žalovaná zahájila řízení doručením rozhodnutí, kdy tento postup je podle žalobce možný pouze v ojedinělých případech. Soud uvádí, že podle § 28 odst. 5 ZSÚD může být řízení zahájeno též doručením rozhodnutí. Zákon ovšem sám o sobě nestanoví, za jakých podmínek může nebo naopak nemůže být řízení zahájeno doručením rozhodnutí. Zahájení řízení doručením je výjimkou z obecných pravidel upravujících postup ve správním řízení a dává tak správnímu orgánu k dispozici nástroj umožňující operativně zasáhnout v těch případech, kdy je to vzhledem k uvážení správního orgánu důvodné a situace vyžaduje včasný a efektivní zásah. Jak již bylo shora uvedeno v případě žalobce docházelo z jeho strany k dlouhodobému překračování limitů angažovanosti, kdy na toto byl opakovaně upozorňován ze strany žalované, a to výzvou ze dne 5.5.2010, č.j. 2010/3062/580, výzvou ze dne 21.5.2010, č.j. 2010/3461/850, výzvou ze dne 5.8.2010, č.j. 2010/4910/580, výzvou ze dne 19.8.2010, č.j. 2010/5197/580, a poté výzvou ze dne 19.11.2010, č.j. 2010/7101/580. Navíc žalobci bylo rozhodnutím ze dne 17.5.2011 uloženo opatření ke zjednání nápravy, z jeho strany však v určené lhůtě ani v dodatečné lhůtě 60 dnů ke zjednání nápravy nedošlo. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce v dané situaci, kdy měl uloženou povinnost snížit svoji angažovanost na úroveň stanovenou vyhláškou, uzavřel obchod, který byl z jeho strany neobežretný a pro účastníka řízení nevýhodný. Také s ohledem na to, že se pan D. Z., výkonný ředitel žalobce, rozhodl se na podnikání žalobce vložím dalšího členského vkladu nepodílet, o čemž informoval správní orgán prvního stupně dne 16.11.2011, jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 16.11.2011, č.j. 2011/13260/570, nešlo v dohledné době v oblasti zvýšení kapitálu žalobce

očekávat pozitivní posun. Soud má za to, že za takovéto situace by další tolerování stavu, ve kterém se žalobce nacházel, bylo nepřijatelné a naopak vyžadovalo urychlené řešení. Volba žalované postupovat podle § 28 odst. 5 ZSÚD byla správná a navíc byla dána i dostatkem shromážděných podkladů a důkazů, nezbytných ke zjištění stavu věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně svůj postup podle § 28 odst. 5 ZSÚD ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil, jak vyplývá ze stran 20 až 22 prvostupňového rozhodnutí.

K námitce žalobce, že byl postupem podle § 28 odst. 5 ZSÚD zbaven jedné instance v řízení soud uvádí, že právo vyjádřit se k věci jako takové je v případě zahájení řízení doručením rozhodnutí omezeno tak, že může být uplatněno v rámci řízení o rozkladu čehož, jak vyplývá ze správního spisu, konkrétně z podaného rozkladu ze dne 8.12.2011, dále z podání ze dne 4.1.2012 „*Doplňující informace k UNIBON- spořitelnímu a úvěrnímu družstvu*“, z podání ze dne 11.1.2012 „*doplnění informací a upřesnění podání z 4.1.2012*“, z vyjádření účastníka k podkladům rozhodnutí ze dne 16.2.2012 a konečně z doplnění vyjádření ze dne 24.2.2012, žalobce využil. S ohledem na shora uvedené tak žalobce nebyl zbaven jedné instance v řízení a byl mu dán dostatečný prostor, aby se vyjádřil k prvostupňovému rozhodnutí, jehož doručením bylo zahájeno řízení., jakož i k nákupu nemovitosti od společnosti CARNEOLA s.r.o., jenž je v prvostupňovém rozhodnutí žalovanou zmiňován. Jak vyplývá z výše uvedených podání, žalobce svá procesní práva i v tomto ohledu čerpal.

K námitce žalobce, že považuje za nedostatečné a zmatečné odůvodnění rozhodnutí odkazem na okolnosti jiného dosud neřešeného skutku, které nemají jakoukoliv návaznost na výrok rozhodnutí, soud opětovně uvádí, že nákup nemovitosti uvedený v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl správním orgánem prvního stupně uveden pouze pro dokreslení nastalé situace. Prvostupňovým rozhodnutím není sankcionováno jednání žalobce spočívající v nákupu nemovitostí od společnosti CARNEOLA s.r.o, postoj správních orgánů obou stupňů k této okolnosti je zřetelný z odůvodnění jejich rozhodnutí.

K poukazu žalobce na zjevnou nezákonnost postupu žalované, kdy tato po ukončení dokazování nenechala ani přes výslovnou žádost žalobce věc rozkladovou komisí znovu projednat a vyšla z jejího doporučení ze dne 11.1.2012 soud uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, jak již bylo shora uvedeno, že žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozklad, který doplnil podáním ze dne 4.1.2012 a dalším podáním ze dne 4.1.2012 požádal o stanovení lhůty k vyjádření v odvolacím řízení. Následně zaslal žalované ještě vyjádření ze dne 11.1.2012, kterým upřesnil své vyjádření ze dne 4.1.2012 a konečně zaslal žalované vyjádření ze dne 16.2.2012, které je obsahově totožné s rozkladem podaným žalobcem 8.12.2011. Dále ze správního spisu vyplývá, že se dne 11.1.2012 konalo jednání senátu rozkladové komise ČNB, kdy toto jednání bylo jediným jejím jednáním, a která po poradě přijala usnesení v následujícím znění: „*Rozkladová komise navrhuje bankovní radě, aby podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení § 152 odst. 4 téhož zákona a s § 28 odst. 7 zákona o spořitelních a úvěrních družstvech rozklad zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.*“ S ohledem na shora uvedené je zjevné, že žalovaná již po doručení vyjádření žalobce ze dne 16.2.2012 toto nepředkládala rozkladové komisí k posouzení a rozhodla na základě doporučení rozkladové komise ze dne 11.1.2012, což lze seznat jako pochybení, nicméně v daném případě podání žalobce ze dne 16.2.2012 nemohlo mít žádný vliv na posouzení rozkladové komise, neboť bylo obsahově v podstatě totožné s podaným rozkladem žalobce, kdy v něm žalobce pouze shrnuje a zdůrazňuje své dříve uplatněné námitky a všechny tyto námitky byly rozkladovou komisí komplexně a nestranně posouzeny již při jednání dne 11.1.2012. Jednalo se tak o procesní pochybení žalované, které nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce že napadené rozhodnutí je s ohledem na okolnosti případu zcela nepřiměřené, neboť sice žalobce nesplnil zcela povinnost uloženou mu rozhodnutím ze dne 17.5.2011 snížit angažovanost investičního portfolia v termínu stanoveném rozhodnutím, avšak tato povinnost byla fakticky nesplnitelná. Jak je již shora uvedeno povinnost snížit angažovanost, která byla žalobci uložena rozhodnutím ze dne 17.5.2011, nebyla nesplnitelná. Žalobce sám jednak v rozkladu ze dne 8.12.2011 a dále také v podané žalobě uvedl způsob, jakým by se dala povinnost splnit, a to vytvořením opravné položky či opatření v oblasti kapitálu. Pro rozhodování správních orgánů byl podstatný objektivní stav věci, tedy že žalobce v době vydání prvostupňového rozhodnutí překračoval limity angažovanosti již po dobu 23 měsíců a po celou dobu nebyl schopen věcně dosáhnout nápravy, k tomu ostatně nedošlo ani po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za nepřiměřené.

Opodstatněná není ani námitka žalobce, že žalovaná o jeho žádosti o prodloužení lhůty ke splnění povinnosti uložené rozhodnutím ze dne 17.5.2011 nerozhodla a její postup, kdy k žádosti žalobce o prodloužení lhůty fakticky přihlédla, neboť řízení o odnětí povolení k činnosti zahájila až dne 23.11.2011, je nesprávný. Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že rozhodnutí ze dne 17.5.2011 nabylo právní moci dne 4.6.2011. Dne 30.8.2011 žalobce požádal o prodloužení lhůty pro snížení úvěrového portfolia vůči všem osobám a ekonomicky spjatým skupinám, a to do 31.10.2011. Žalovaná na tuto žádost žalobci písemně neodpověděla, nicméně je ze správního spisu zřejmé, že žalovaná poskytla žalobci dostatečný prostor až do 27.10.2011, kdy jej vyzvala podáním sp.zn. Sp/2011/113/586 k poskytnutí informací a podkladů, neboť chtěla znát přesné informace pro zvážení dalšího postupu ve věci a současně zjistit, zda je náprava zajišťována. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaná k žádosti o prodloužení lhůty ke splnění povinnosti přistoupila tak, že ji ve své podstatě akceptovala a žalobci dodatečnou lhůtu poskytla, byť o tom formálně nerozhodla. Postupem žalované tak nedošlo ke zkrácení žalobcových práv. Navíc sám žalobce na jednání dne 16.9.2011 uvedl, že si je vědom, že žádosti o odklad nelze z procesního hlediska formálně vyhovět.

K námitce žalobce, že pokud správní orgán jeho žádosti o prodloužení lhůty fakticky vyhověl, poté z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu přistoupil k zahájení řízení doručením rozhodnutí o odejmutí licence, soud opětovně uvádí, že důvody pro zahájení řízení jsou uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí, a to pod body 52 až 54, a soud se s nimi plně ztotožňuje. Skutečnost, že žalovaná prodloužila žalobci lhůtu ke splnění povinností uložených mu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 není důvodem pro to, aby poté, kdy tato dodatečně poskytnutá lhůta uplynula, nebylo zahájeno řízení podle § 28 odst. 5 ZSÚD, když žalobce své povinnosti uložené rozhodnutím ze dne 17.5.2011 ani v této dodatečné lhůtě nesplnil. V daném případě bylo naopak na místě, aby správní orgán zahájil řízení podle § 28 odst. 5, tedy doručením rozhodnutí, neboť další tolerování stavu, ve kterém se žalobce nacházel, bylo žalovanou právem shledáno nepřijatelným.

Soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce, že očekával na základě závazků některých osob, že dojde k podstatnému navýšení kapitálu prostřednictvím příslibených dalších členských vkladů, které by měly vliv na plnění povinností uložených rozhodnutím ze dne 17.5.2011, avšak členové, kteří se zavázali k vložení dalších členských vkladů svou povinností dosud nesplnili a tuto skutečnost nelze klást žalobci za vinu. V daném případě bylo pro vydání prvostupňového rozhodnutí podstatné, že žalobce dlouhodobě, a to již od roku 2009, nedodržoval limity angažovanosti stanovené vyhláškou a tedy ani pravidla angažovanosti stanovená v § 11 odst. 1 ZSÚD, na což byl několikrát ze strany žalované

upozorňován výzvami, a to již před vydáním rozhodnutí ze dne 17.5.2011. Žalobce ovšem své limity nesnížil ani na základě výzev žalované, ani na základě uloženého opatření a ani po vydání prvostupňového rozhodnutí. To, že někteří členové přislíbili vložit další členské vklady, není v daném případě podstatné. Důležité je, že ze strany žalobce nebyla povinnost snížit angažovanost splněna.

Neopodstatněná je námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nedůvodné a v době po uložení předběžného opatření a při závazku nových investorů vložit investici v řádu stovek milionů korun k posílení kapitálu též zcela nepřiměřené. Žalobce namítal, že v době vydání napadeného rozhodnutí ČNB evidovala žádosti několika investorů o schválení nabytí kvalifikované účasti, jejichž vkladem by se veškeré žalovanou namítané nedostatky jednorázově vyřešily a přestože navrhl, aby žalovaná tyto žádosti připojila jako důkaz v řízení, nebylo na tuto žádost reflektováno. Soud k tomu poukazuje na obsah správního spisu, z něhož je zřejmé, že žádosti pana K., pana V. a pana P. o schválení nabytí kvalifikované účasti, byly žalované doručeny dne 6.12.2011, tedy ještě před jednáním rozkladové komise a před vydáním napadeného rozhodnutí. Žádost pana M. o schválení nabytí kvalifikované účasti byla žalované doručena až dne 23.2.2012. Dále ze správního spisu vyplývá, že výše uvedené žádosti trpí vadami a žalobce byl vyzván k jejich odstranění dne 13.2.2012 (žádosti byly podávány jeho prostřednictvím). Na doplnění žádostí byla stanovena lhůta 30 pracovních dnů. O poslední čtvrté žádosti bylo dokonce vedeno samostatné správní řízení, neboť trpěla nedostatky, jak formální, tak věcné povahy. S ohledem na shora uvedené je zřejmé, že žalovaná vzala v potaz žádosti potencionálních investorů o schválení nebytí kvalifikované účasti, když sama vyzvala žalobce k odstranění jejich vad a o jedné vedla i samostatné správní řízení. Samotná evidence žádostí však nepostačuje a tvrzení žalobce o tom, že by těmito žádostmi byla vyřešena jeho situace, je přinejmenším předčasné a jejich přijetí žalovanou poté, kdy by byly alespoň odstraněny formální nedostatky, navíc nejisté, neboť odstranění formálních vad žádostí nepředstavuje automaticky důvod pro jejich schválení bankou. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce měl dostatek času, aby vyšel vstříc opakovaným výzvám ČNB a požadované závady odstranil.

Důvodnou není ani námitka žalobce, že ve svém rozkladu poukázal na problematičnost pana D. Z., nevěrohodnost jeho jednání a informací jím prezentovaných, a že žalovaná sice může hodnotit důkazy podle svého vlastního uvážení, nicméně takovým hodnocením však není, že jeden důkaz pouze přijme a důkaz navržený žalobcem, který by mohl přinést protichůdný závěr, jako nevěrohodný nebo nepotřebný odmítne, aniž by vyložil, proč tak učinila. Je tomu tak proto, že z obsahu správního spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že u osoby pana Z. bylo v předmětném řízení pro žalovanou podstatné to, že společnost ACTHERM, spol. s r.o., ve které byl pan Z. jednatelem, vložila po vydání rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve prospěch žalobce další členský vklad ve výši 21 mil Kč, čímž přispěla k tomu, aby žalobce opět začal plnit limit kapitálové přiměřenosti. Žalovaná též zohlednila, že byl pan Z. dne 17.8. 2011 zvolen výkonným ředitelem žalobce, a z pověření žalobce za něj jednal s ČNB ve správním řízení. Konečně bylo bankou vzato v úvahu, že žádný z členských vkladů, jejichž vložení do žalobce schválila členská schůze dne 16.8.2011, nebyl splacen ve lhůtě stanovené ZSÚD. Ze správního spisu je rovněž patrné, že se dne 16.9.2011 a dne 16.11.2011 uskutečnilo další jednání na němž ČNB panu Z. a dalším zástupcům žalobce sdělila, že chce být informována o tom, jak se pan Z. a společnosti jím reprezentované rozhodli ve věci jejich další kapitálové angažovanosti v družstvu. Na jednání dne 16.11.2011 pan Z. sdělil, že ustoupil od svého záměru podílet se vložním dalšího členského vkladu kapitálově na podnikání žalobce, a že od tohoto záměru ustoupili i další dva členové družstva, které pan Z. reprezentoval, a to společnost ROSS Holding a.s. a Železářny Veselí, a.s. Uvedené skutečnosti žalovaná podrobně zhodnotila v odůvodnění svého

rozhodnutí, stejně jako obecnou námitku žalobce, že tvrzení pana Z. mohou být zkreslená. Podle stanoviska soudu nelze z předně uvedeného dovodit, že by byla žalovanou některá z osob upřednostňována a že by nebrala v potaz žalobcovu námitku stran osoby pana Z. Žalovaná pouze zhodnotila jeho postoj k vložení kapitálu do družstva, kdy se pan Z. jako výkonný ředitel žalobce, který reprezentoval případné zájemce o kapitálový vstup do žalobce, rozhodl na podnikání žalobce vložím dalšího členského vkladu nadále nepodílet.

Za tohoto stavu soud nemohl přisvědčit žalobci, že žalovaná postupovala v rozporu s § 3 správního řádu a nezjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Naopak je ze shora uvedeného zřejmé, že chtěla po žalobci, aby ji informoval o tom, jak se pan Z. a společnosti jím reprezentované rozhodli o jejich další kapitálové angažovanosti v družstvu, neboť vložení dalších členských vkladů do žalobce bylo nezbytné pro řádné a účinné vyřešení problému spjatých s dodržováním limitů angažovanosti. Soud tak nemohl vejít na tvrzení žalobce, že by žalovaná hodnotila důkazy jednostranně a vyhledávala pouze ty, které svědčily v jeho neprospěch.

Soud nevešel ani na tvrzení žalobce, že se žalovaná nezabývala existencí dalších investorů, o kterých se žalobce dozvěděl až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná se k této námitce vyjádřila v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 18 a násl.) a soud s ohledem na shora uvedené jejím argumentům přisvědčuje. K tomu soud dále uvádí, že jednání žalované s žalobcem probíhala po velmi dlouhou dobu ve snaze předejít rozhodnutí o odejmutí licence. Postup žalobce však u žalované důvodně vyvolával pochybnosti o reálnosti žalobcem deklarovaných nápravných opatření, kdy předně žalobce tvrdil, že jedním z kroků nezbytných pro zajištění nápravy je znalost výsledků mimořádného auditu, výsledky byl očekávány koncem listopadu 2011, ale banka o nich nebyla informována. Na dotazy o stavu auditu byla pak žalovaná odkázána na 9.12.2011, kdy ani po tomto datu nebyla zpráva auditora předložena, aby se konečně 20.12.2011 dozvěděla, že žalobce auditorské firmě smlouvu vypověděl, protože nemůže výsledek auditu bance předložit. Z tohoto postupu žalobce a dalších shora již uvedených skutečností žalovaná podle stanoviska soudu právem uvážila, že žalobce v dohledné době svá pochybení nenapraví.

K námitce žalobce, že ve věci transakce se společností CARNEOLA neproběhlo žádné dokazování a žalobce se k tomu nemohl vyjádřit, že tato transakce nebyla předmětem řízení, soud opětovně uvádí, že se žalobce mohl k této problematice vyjádřit ve svém rozkladu, což také učinil.

K námitce žalobce o porušení procesního postupu v odvolacím řízení a k jeho tvrzení, že žalovaná flagrantním způsobem ignoruje veškerá ustanovení správního řádu o postupu ve správním řízení, kdy po doručení výzvy k vyjádření k podkladům řízení, jež byla adresována až na základě jeho urgency ze dne 4.1.2012, nahlédl žalobce dopisu, ze kterého zjistil, že rozhodnutí o odejmutí rozkladové licence bylo rozkladovou komisí ČNB projednáno již dne 11.1.2012, soud poukazuje na výše uvedené závěry a znovu uvádí, že předmětné řízení bylo zahájeno v souladu s § 28 odst. 5 ZSÚD doručením rozhodnutí. V takovémto případě, kdy je řízení zahajováno doručením rozhodnutí, má účastník řízení možnost vyjádřit se v rozkladu, což žalobce také učinil. Žalobci byla na jeho žádost poté poskytnuta lhůta 10 dnů pro zaslání vyjádření a ta byla na jeho žádost ze dne 23.1.2012 prodloužena o dalších deset pracovních dnů. Mimo shora uvedené zaslal žalobce žalované také vyjádření ze dne 4.1.2012, 11.1.2012, 16.2.2015. Žalobce měl tedy dostatečný prostor pro to, aby se k věci vyjádřil. Ze správního spisu je dále zřejmé, že se dne 11.1.2012 konalo jednání rozkladové komise, která přijala usnesení, jímž měla žalovaná zamítnout rozklad a potvrdit prvostupňové rozhodnutí. Rozkladová komise při svém rozhodování tedy skutečně nemohla, jak správně uvádí žalobce, zohlednit vyjádření žalobce, nicméně v daném případě podání žalobce ze dne 16.2.2012

nemohlo mít žádný vliv na posouzení rozkladové komise, neboť bylo obsahově v podstatě totožné s podaným rozkladem žalobce, kdy v něm žalobce pouze shrnuje a zdůrazňuje své dříve uplatněné námitky, přičemž všechny tyto námitky byly rozkladovou komisí komplexně a nestranně posouzeny již při jednání dne 11.1.2012.

K namítanému nezohlednění žádosti žalobce o účast na jednání rozkladové komise ze správního spisu vyplývá, že žalobce již dne 13.12.2011 požádal, aby se mohl účastnit jednání rozkladové komise a bankovní rady, případně aby mohl na jednání se zástupci ČNB osvětlit svůj případ a zodpovědět případné dotazy a připomínky. Dne 4.1.2012 namítal podjatost dvou členů rozkladové komise ČNB, a to J.T. a J.H. Podáním ze dne 23.1.2012 poté žalobce zopakoval svou žádost o účast na jednání. K tomu soud poukazuje na čl. 8 odst. 3 jednacího řádu žalované, podle kterého *„Považuje-li to člen komise za potřebné, navrhne tajemníkovi, aby byl pozván k vyjádření na jednání senátu účastník řízení nebo jeho zástupce, případně i další osoby, které mohou přispět k objasnění projednávaného rozkladu. O možnost vyjádřit se na jednání senátu může požádat i sám účastník řízení nebo jeho zástupce, případně i další osoby, a to žádostí zaslanou tajemníkovi nejméně jeden týden před jednáním. Tajemník projedná návrh na pozvání účastníka řízení nebo jeho zástupce, případně i dalších osob, nebo jeho žádost o možnost vyjádřit se na jednání senátu s předsedou senátu. Bude-li předseda senátu s tímto návrhem nebo žádostí souhlasit, tajemník zajistí jeho pozvání.“* Vzhledem k tomu, že předseda rozkladové komise s žádostí nesouhlasil, nebyla účast žalobce na jednání možná.

K námitce žalobce, ve které nesouhlasil se stanoviskem žalované, že nové jednání rozkladové komise by bylo důvodné pouze, pokud by žalobce uvedl nové relevantní skutečnosti, neboť sám žalovaný potvrdil, že po podání rozkladu došlo k doručení 4 žádostí o schválení nabytí kvalifikované účasti v řádech několika stovek milionů, soud uvádí, že rozkladová komise měla při svém rozhodování tyto žádosti k dispozici, neboť byly žalované doručeny dne 8.12.2011, tedy před jednáním rozkladové komise a byly tedy součástí správního spisu. Dále soud konstatuje, že větu „nové jednání rozkladové komise by bylo důvodné pouze, pokud by žalobce uvedl nové relevantní skutečnosti“ žalovaná uvedla pouze v souvislosti s vyjádřením žalobce, které jí bylo doručeno až dne 16.2.2012, tedy po jednání rozkladové komise a nikoliv v souvislosti s žádostmi o schválení nabytí kvalifikované účasti, které navíc trpěly vadami a žalovaná musela zaslat žalobci výzvy k jejich odstranění.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl plný úspěch, však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková